

Søndagstanker

12. juli 2020

5. søndag efter trinitatis

Denne søndag er Peters søndag. Han hed egentlig Simon og var fisker ved Genesareth sø, sammen med sine brødre og venner i lokalområdet. Men en dag kom Jesus forbi, og fra den dag blev Simon én af de tolv nærmeste venner, som fulgte Jesus på hans vandringer rundt i Galilæa. De gik fra sted til sted, og Jesus samlede folk og fortalte dem om Guds nye plan. Han helbredte en del syge, fortalte små historier om, hvordan Guds Rige fungerer, og han var omgivet af en magisk stemning, som fik en ny begejstring frem blandt folk.

En dag var han i Caesarea Filippi, det område, som i dag hedder Golanhøjderne, helt oppe nordpå i Israel. Folk var stadig begejstrede for ham, men der var også nogle, der så på ham med den største skepsis. De kom fra to jødiske grupperinger, som ellers ikke var enige om ret meget. Men i forhold til Jesus var de enige: han var farlig. Og derfor var det også dem, der pressede både Herodes og Pilatus til at dømme ham, på et meget beskedent grundlag. I Caesarea Filippi var det åbenbart kommet til en konfrontation, for lige før dagens tekst står der, at Jesus advarede sine venner mod farisæerne og saddukæerne: pas på dem, sagde han, for de virker i det skjulte, ligesom surdej i en brøddej. Farisæerne var de fromme, meget rettroende jøder, og saddukæerne de meget loyale over for templet og præsterne - og den romerske besættelsesmagt, for den sags skyld. Pas på dem, sagde Jesus, for de vil ikke noget godt.

Måske har deres skepsis også fået Jesus til at overveje, hvordan det egentlig gik med det hele. Hvem siger, folk, at jeg er, spørger han disciplene. De svarer: en reinkarnation af en af profeterne, det er hvad folk siger. men hvem siger I, jeg er, spørger han så.

Det blev Peter, der gav svaret: Du er Kristus, den levende Guds søn.

Det er en stærk og klippefast bekendelse, og derfor giver Jesus ham navnet Peter, klippen. På den klippe vil jeg bygge min kirke, siger Jesus videre, og dødsrigets porte skal ikke få magt over den.

Det er et faktum, at nu, 2000 år senere, lever kirken stadig. Dødsrigets porte, som lukker op foran hver eneste af os og lukker i bag hver eneste af os, ikke har fået bugt med kirken. Måske er det lige hér, vi skal lære, hvad en kirke egentlig er.

Vi har en organisation, som vi kalder kirken, og vores evangelisk-lutherske udgave af den er en del af det samfund, vi lever i, så meget så den er med i Grundloven for vores land og rige. Der findes et tusindtal af andre kirker, som organisationer i alverdens lande og kulturer. Disse kirker ligner ikke hinanden ret meget, hverken i struktur eller dogmatik.

Men den kirke, som Jesus satte sig for at bygge med Peter som grundlag, må være noget andet. Når vi i trosbekendelse siger, at vi tror på den hellige, almindelige kirke, så er det ikke organisationen Den danske Folkekirke, der er tale om. Det er kirken som et fællesskab i troen.

Peter, som Kristus byggede sin kirke på, var ikke kun troende. Han var også tvivleren over dem alle. Han fornægtede Jesus tre gange i ypperstepræstens gård, dengang Jesus var arresteret og blev dømt. Han havde både troen og tvivlen i sig. Og på den klippe er fællesskabet af os, der bekender os til Kristus, bygget. På troen og tvivlen.

Peter fik Himmerigets nøgler af Vorherre selv. Ikke fordi han var - eller blev - leder i organisationen kirken, men fordi han bekendte troen på Kristus, den levende Guds søn. Den, der tror, har magten til at lade det, vi har lært af Jesus, være vores lys og vejviser i verden. Og det giver os muligheden for at lukke det ude, som er ondt og lade det være, som er tomt og unyttigt. Og til gengæld lukke op for det, Guds Rige kan: lære os tilgivelse, kærlighed, nåde og livsmod at kende. Jesus slap det fri, da han opstod påskemorgen, til tro for dem, der vil det.

Find søndagen tekst her:

<https://www.bibelselskabet.dk/5-s-efter-trinitatis-fra-anden-raekke>